

'Tussen vier celmuren lijkt alles uitzichtloos'

Uit de foto's die Mies Cosemans van vrouwelijke gedetineerden maakte, spreekt bijna uitsluitend somberheid. © Mies Cosemans

Nina Dillen

Fotografe Mies Cosemans bezocht een halfjaar lang tweewekelijks de vrouwenafdeling van de gevangenis van Hasselt en had er urenlange gesprekken. Met haar fotodocumentaire 'Fragmenten uit sectie 80' wil ze onze blik op het gevangeniswezen verruimen.

'Le ef en laat leven' staat getatoeëerd op de borstkas van een vrouw. Ze toont de lijfspreuk voor de camera terwijl ze een sigaret rookt op de binnenplaats van de gevangenis van Hasselt. De vrouw op de foto, die deel uitmaakt van de reeks 'Fragmenten uit sectie 80', raakt met die leuze zonder het te weten aan de kern van de fotodocumentaire van Mies Cosemans.

Een halfjaar lang trok de fotografe tweewekelijks naar de vrouwenafdeling van de Hasseltse gevangenis, gewapend met haar camera en een luisterend oor. Via een twintigtal beelden en citaten nodigt ze de kijker uit om met meer empathie naar het leven tussen vier celmuren te kijken. De fotoreeks is te zien op de rechtencampus van de Universiteit Hasselt, in een gebouw dat tot 2012 dienstdeed als gevangenis.

'We lezen in de media veel over het gevangeniswezen, vooral over stakingen, personeelstekort en overbevolking', zegt Cosemans terwijl ze ons door de voormalige detentievleugel langs haar foto's gidst. 'Maar we horen zelden of nooit de stem van de gedetineerden zelf. Ik wilde het perspectief van binnenuit tonen, en meer specifiek van